

ZA JABLOŇOVÝM SADEM HŘBITOV

I.

Pot z čela setřeli jste a vykopali to, tak jste to přeci vykopali.

Milenka zkaženého vzduchu slastí zryčela, já ohrnul límec. Hlavu teď skloním pomalu šikmo dolů, zdráhaje se podívat, čemu všemu lopaty utnuly tipec,

tak třeba mé dobré náladě. A pietě, z níž trčivaly drápy ďábla ošetřené pedikúrou mrazu do hlubokého míru. Teď nad přeházenou hlínou, jež k válkám stavěla se hluše, jak včely nad zbořeným úlem mihotají se bludičky-duše,

zdalipak mě, lásko, poznáváš?

Byla jsi loukou, kterou já probíhal, a navždy si mne obtěžkala tolika plástvemi strof, že kostry zde pochovaných vdov berou podobu trakaře a koulejícím okem velikosti obruče podjíždějí na loktech plazivšího,

avšak tvůj šťastný mrzák vždy smýkne se, vlastně ani neví, jak na běsy pnutí, na ty vytrčené prázdné náruče, kol kterých sochaři krouží, alegorii zoufalství studující, jejím chladem uhranuti –

zato vy, vy pot z čela setřeli jste a vykopali to, tak jste to přeci vykopali. Milenka zkaženého vzduchu slastí zryčela,

ale teď, ve vlastním zájmu – zmizte!

II.

Vkročilo sem živé dítě, celý vějíř třináctiletých
chlapců, kteří neustále ovívají prostor hřbitova jak
nějací kolibříci, živé dítě sem vešlo a oře, sebe seje,
pak sklízí se,

Rušikvas! Šeptají si napůl vyvrácené kříže, leč
divoká vůně jeho pleti neutralizuje jakékoli premise,

celý prostor svou všudypřítomností paralyzuje
a polyká, polyká lépe než milenka zkaženého
vzduchu a znovu pohřbívá pohřbené – jedna za
druhou projíždějí rakve jeho srdečními komorami
jakožto původcem všech kaplí, vizte, jak vdovám
náruče sklaply, jak vděkem na kolena padají
a znovu ruce rozpřahají,

ale kdo se chce v třinácti ještě nechat chovat nebo
touží po objetí nějaké paničky –

- - -

Schoval jsem se za roh, když omyl si obličej
plamenem svíčky a mezi černými leštěnými pláty se
jmény nebožtíků jal se hledat zrcadlo, v němž na
jeho rameni měkce položená tvář, tvoje tvář
rozzářená pýchou, že nezapomněl a jak pohledný
muž z něj roste –

III.

Vykopali jste to, tak jste to přeci vykopali.
Rozumím, jistíte se, špendlík a stuha s nápisem *hosté*
je jediné, čeho jsme tu majiteli.

A můj syn zase chápe, když při návratu do světa
prostupujeme hřbitovní zdí, že stále víc se zpožďuji.